

Ioan Andrieșescu – Viața și opera

Dan Turcu

Printre primii cercetători români care au practicat un studiu sistematic în domeniul arheologiei se află Ioan G. Andrieșescu. Născut la Iași în 1888, unde și-a petrecut și anii de studenție sub îndrumarea profesorului Teohari Antonescu, Andrieșescu a devenit un exponent al intelectualității române din ultimele decenii ale secolului XIX și din perioada de început a secolului XX. De la început el s-a aflat într-un mediu științific orientat spre cercetarea trecutului străvechi.¹ Personalități precum Teohari Antonescu, cu lucrarea *Dacia, patria primitivă a arienilor*, Bogdan Petriceicu Hasdeu și Alexandru Odobescu, cu al său *Chestionar*, au exercitat o influență asupra lui Andrieșescu.²

Făcându-se remarcant prin teza sa de doctorat *Contribuție la Dacia înainte de Romani*, susținută în 1912, Ioan Andrieșescu răspunde invitației lui Vasile Pârvan, profesor de istorie veche la Facultatea de Filosofie și Litere de la București, de a fi numit asistent șef la această facultate.³

Profesorul Andrieșescu își va continua pregătirea la Berlin, unde audiază cursuri ale unor cercetători precum Hubert Schmidt, care a efectuat săpături la Cucuteni în 1909-1910, Ed. Meier și Gustav Kossinna. Aici el își va însuși modul de interpretare concret al descoperirilor arheologice.⁴ Pentru alcătuirea lucrării sale de doctorat, Andrieșescu a consultat materiale din muzeele

---

¹ Dumitru Berciu, *Ioan Andrieșescu și concepția tracizantă în istoriografia românească*, Symposia Thracologica, nr. 6, 1988, p. 8.

² Ibidem, op. cit., p. 8.

³ Theophil Sauciuc-Săveanu, *Le Professeur Ioan G. Andrieșescu*, Dacia, IX-X, 1941-1944, p. 7.

⁴ Dumitru Berciu, op. cit., p. 9.

românești și străine, în timpul unor călătorii în Bulgaria, Grecia, Italia și Iugoslavia.⁵

În 1916 Ioan Andrieșescu este numit conservator la Muzeul Național de Antichități, unde, în 1919, devine subdirector, înlocuind pe M. D. Teodorescu care fusese numit profesor de arheologie pe lângă noua Universitate româna de la Cluj, fiind totodată și profesor provizoriu la Liceul din Slatina⁶.

În perioada în care Andrieșescu se afla la conducerea Muzeului Național de Antichități, se preocupa de îmbunătățirea salarizării personalului științific. În acest sens, obține de la Ministerul Instrucțiunii, Cultelor și Artelor echivalarea postului de subdirector și conservator de la Muzeu cu acela de șef de lucrări la Universitate, respectiv echivalarea posturilor de asistenți ai Muzeului cu cele de asistenți universitari.⁷ În 1927, spațiul rezervat expunerii colecțiilor Muzeului din vechiul local al Universității devenit neîncăpător, Andrieșescu intervine la Ministerul Cultelor și Artelor, obținând sala fostului laborator de paleontologie.⁸ În 1929, el intervine pentru terminarea și completarea muzeului de la șosea, iar în 1930, într-un raport memoriu, solicita obținerea unui nou local pentru muzeu. Acesta va fi stabilit în 1931 de către primul ministru Nicolae Iorga în fosta casă Macca, din actuala strada I. C. Frimu nr. 11.⁹

În 1932, tot în urma deciziei primului ministru Iorga, colecțiile Muzeului de Artă Modernă din Bd. Dacia se mută la muzeul din Casa Kretzulescu, decizie acceptată de Ioan Andrieșescu, care atenționează însă că nu-și poate asuma responsabilitatea urmărilor acestei mutări.¹⁰

---

⁵ Theophil Sauciuc-Săveanu, op. cit., p. 7.

⁶ Ibidem, op. cit., p. 7.

⁷ Constantin C. P. Tolescu, *Istoricul Muzeului Național de Antichități – Institutul de Arheologie, III. Arheologia și Muzeografia Românească în perioada 1927-1943*, p. 145.

⁸ Ibidem, op. cit., p. 145.

⁹ Ibidem, op. cit., p. 146.

¹⁰ Ibidem, op. cit., p. 146.

În 1920 Andrieșescu a promovat examenul de docent pentru Arheologia preistorică generală și sud-est europeană.¹¹

Activitatea de cercetare în teren începe în 1918, cu săpăturile de la Sălcuța, Ostrovu Corbului, materialul strâns acum ajungând în colecțiile Muzeului Național de Antichități. În 1923 și 1924, săpăturile continuă la Zimnicea, Sultana și Crasani. În 1926 este numit conferențiar definitiv pentru Arheologia preistorică, iar în 1927 devine profesor titular al Catedrei de Arheologie preistorică din cadrul Facultății de Filologie și Litere din București. În perioada 1927-1935, imediat după moartea lui Vasile Pârvan, Andrieșescu preia conducerea Muzeului Național de Antichități.¹² În acest răstimp, săpăturile continuă la Sărata Monteoru, alături de M. I. Nestor, la Fedeleșeni, Oinac (1929 și 1930) și Hagighiol (1931).¹³

Fiind colaboratorul apropiat al lui Vasile Pârvan, cu ocazia publicării, în 1927, în *Forgeschliches Jahrbuch III*, a unui raport detaliat asupra literaturii istorice din 1926-1927, Andrieșescu redactează o mică lucrare despre activitatea acestuia. Un an mai târziu, participă la Congresul Internațional de Istorie de la Oslo.¹⁴

Prin activitatea sa, Ioan Andrieșescu a contribuit la formarea primei pleiade de preistoricieni români, astfel ca Dumitru Berciu îl apreciază în termeni ca: „om de știință și cultură de o rară modestie, sensibilitate și omenie”.¹⁵

Studiile profesorului Andrieșescu au răspuns în anumite momente și cerințelor păturii intelectuale din anii premergători primului război mondial. Era vremea când s-a format statul unitar roman, când se simțea necesitatea cunoașterii obiective a originii poporului român, și înlăturarea exagerărilor școlii ardelenene legate de latinitatea românilor.¹⁶ Gândirea sa științifică are drept

---

¹¹ Ibidem, op. cit., p. 8.

¹² Ibidem, op. cit., p. 8.

¹³ Ibidem, op. cit., p. 9.

¹⁴ Ibidem, op. cit., p. 9.

¹⁵ Dumitru Berciu, op. cit., p. 7.

¹⁶ Ibidem, op. cit., p. 10.

fundament cercetările făcute de înaintașii săi precum Cezar Boliac, Gr. Butureanu, Diamandi, N. Beldiceanu, ce au marcat în a doua jumătate a secolului XIX așa numita epocă a diletanților. Este vremea când se întreprind săpături, se strâng colecții numeroase de obiecte, și apar primele muzee; toate acestea însă, fără o organizare și o pregătire specială, astfel că săpăturile și publicarea rezultatelor acestora nu aveau minuțiozitatea proprie cercetărilor de asemena gen din Europa apuscană.¹⁷

O schimbare în acest sens apare în a doua jumătate a secolului XIX, datorită unor personalități precum Cezar Boliac, Alexandru Odobescu, care vorbesc mai pe larg despre problema celor trei vârste, a pietrei, a bronzului și a fierului, pentru spațiul românesc.¹⁸ O lucrare importantă, ce a dat un impuls cercetărilor arheologice în epocă, a fost *Chestionarul* lui Odobescu. A urmat Grigore Tocilescu, în 1880, cu lucrarea *Dacia înainte de Romani*, lucrare care a determinat apariția în 1919 a tezei de doctorat a lui Ioan Andrieșescu, intitulată *Contribuție la Dacia înainte de Romani*.¹⁹ De la început, aceasta se dovedește a fi o valorificare a cercetării materialelor arheologice din țară și din străinătate, din muzeele și colecțiile Europei sud-estice, Austria, Polonia, Ungaria, Germania. Se conturează astfel o imagine nouă a epocii neolitice din Dacia și din spațiul sud-estic european. Pe baza studiului ceramicii, a formelor și ornamentelor acesteia, Andrieșescu vorbește de un spațiu unitar, anume regiunea carpato-balcanică.²⁰ Spațiul este circumscris între valea Niprului, trecând peste Carpați, până în Moravia și Bosnia, zona transilvană și Grecia continentală.²¹ Autorul enumeră elementele pe care se întemeiază această unitate: pe de o parte armele și uneltele descoperite în așezări și morminte,

---

¹⁷ Dumitru Berciu, *Contribuția lui Ioan Andrieșescu la preistoria Daciei și a sud-estului european*, *Buletinul Muzeului Județului Vlasca „Tcoharic Anto-nescu”*, III, 1945, p. 4.

¹⁸ *Ibidem*, op. cit., p. 4.

¹⁹ Ioan Andrieșescu, *Contribuție la Dacia înainte de Romani*, Iași, 1912.

²⁰ *Ibidem*, op. cit., p. 107.

²¹ Dumitru Berciu, op. cit., p. 10.

ce reflectă o prima legătură generală, iar pe de altă parte, ceramica și plastica, prin puterea de expresie a formei și ornamentului.²² Este interesant felul în care se structurează capitolul final al lucrării, partea de analiză. În acest loc, vorbind de unitatea culturii neolitice carpato-balcanice, el face disocierea între trăsăturile proprii și influențele parcurse în acest spațiu. De asemenea, discuția este purtată pe marginea părerilor celorlalți cercetători ai vremii: Sophus Muller, Ossowski, Wossinski, Teutsch, Hubert Schmidt și A. von Stern.²³

O problemă importantă discutată de Ioan Andrieșescu în partea finală a lucrării se referă la sciți. Aici autorul face o analiză a scrierilor lui Herodot despre popoarele balcanice, cu deosebire asupra caracterului stăpânirilor scitice, a semnificației prezenței sciților, precum și a scitismului Agatirsilor. Cu această ocazie, profesorul Andrieșescu face o afirmație cu caracter etnografic: în timp ce sciții sunt elementul trecător – reprezentativ între balcanicii nord-dunăreni, tracii sunt elementul străvechi, persistent.²⁴

O altă idee importantă pe care o înfățișează Ioan Andrieșescu – și ca un argument pentru unitatea de cultură din spațiul carpato-balcanic – este originea comună a civilizațiilor sud-est europene. Aici, autorul crede ca aceste civilizații nu vin, nici măcar cele purtătoare ale ceramicii pictate, din centre extra-europene, idee contrară școlii vieneze, care considera ca populațiile ce au adus ceramica pictată în spațiul balcanic au origine orientală.²⁵

Acestea fiind unele din ideile importante prezente în teza de doctorat a profesorului Ioan Andrieșescu, se mai poate pune că lucrarea a beneficiat și de o prezentare interesantă, la sfârșit având anexate opt planșe cu fragmente ceramice aparținând culturii

---

²² Ioan Andrieșescu, *Contribuție la Dacia înainte de Romani*, Iași, 1912, p. 106.

²³ Ibidem, op. cit., p. 108.

²⁴ Ibidem, op. cit., p. 119.

²⁵ Ibidem, op. cit., p. 107.

Cucuteni, și o harta a spațiului carpato-balcanic, unde sunt indicate puncte cu descoperiri de ceramică pictată.

În 1929, profesorul Andrieșescu întocmește o harta arheologică a României (scara 1: 500000), expusă în Muzeul Național de Antichități. Harta cuprindea stațiunile preistorice ale zonei, clasificate după epoci și perioade. Fără a fixa și tipurile de civilizație cu ariile corespunzătoare de răspândire, probleme studiate intens de Andrieșescu la acea dată, harta lasă să se observe o densitate de locuire a regiunilor carpato-dunărene pentru timpurile preistorice.²⁶

În studiul civilizațiilor preistorice Andrieșescu a avut mereu o vedere de ansamblu asupra spațiului carpato-dunărean, pus în legătură cu regiunile egeene și vest-anatolice. Astfel, primul și al doilea nivel de la Troia sunt legate de neoliticul cercetat în Europa sud-vestică. De asemenea, elemente de cultură direct anterioare spațiului heladic și thesalian, se găsesc în nordul zonei carpato-dunărene.²⁷ Autorul stabilea și o direcție de propagare a influențelor culturale între cele două mari zone, anume direcția nord-sud, pe direcție inversă necirculând decât influențe de însemnătate secundară.²⁸

O altă problemă studiată de Ioan Andrieșescu este cea a gradului de asimilare a elementelor noi de către populațiile neolitice din spațiul carpato-balcanic. Autorul consideră aceste populații refractare influențelor noi, fapt care se vede în caracterul lor conservator. Afirmațiile sale se bazează pe observarea de către Andrieșescu a continuității unor elemente culturale. În acest sens, în 1929 apare studiul *Des survivances paleolithiques dans le milieu*:

---

²⁶ Dumitru Berciu, *Contribuția lui Ioan Andrieșescu la preistoria Daciei și a sud-estului european*, Buletinul Muzeului Județului Vlasca „Teoharic Antonescu”, III. 1945, p. 12.

²⁷ Ioan Andrieșescu – *De la preistorie la Evul Mediu. Părerii îndrumătoare și fapte arheologice și istorice*, 1924, p. 21.

²⁸ Ibidem, op. cit., p. 21.

*neolithique de la Dacie.*²⁹ Este vorba despre reprezentări plastice din diorit, considerate sceptre de comandă, descoperite la Sălcuța și Fedcleșeni. Persistența acestora se explică printr-o tradiție mai mult sau mai puțin îndepărtată a artei paleolitice, cele două piese constituind elemente de legătură cu perioade anterioare. Aici profesorul Andrieșescu contribuie la înlăturarea concepției după care ar exista o ruptură între paleolitic și neolitic.³⁰

În cadrul studiilor sale, profesorul Andrieșescu a acordat o importanță majoră problemei tracilor, în legătură cu discuțiile despre apartenența etnică și cele legate de indoeuropeni. El considera că invazia indoeuropenilor de la începutul mileniului II î.Ch. nu a făcut să dispară comunitățile pretracice și preilirice. În concepția sa Andrieșescu devansează pe V. Pârvan, care admitea existența unei populații băștinașe tracice numai din mileniul II î.Ch. Credea că etnia tracică este mai veche de mileniul II î.Ch. și că ea stă la baza formării etniilor din Europa de sud-est, care au migrat pe direcția nord-sud.³¹

Profesorul Ioan Andrieșescu a adus o contribuție importantă și în problema epocii bronzului de pe teritoriul românesc. El se opunea concepției după care originea epocii bronzului ar fi rezultatul unor năvăliri în spațiul românesc, a unor schimbări bruște, chiar a unei bronzificări după cum credea I. Nestor.³² După părerea sa, pe care o exprima în 1938³³, a existat o trecere treptată de la o situație istorică la alta, atât prin împrumuturi de elemente culturale de la comunități nou venite, dar și prin evoluții ale unor trăsături culturale locale. Andrieșescu

---

²⁹ Ioan Andrieșescu, *Des survivances paleolithiques dans le milieu neolithique de la Dacie*, Academia Română, Memoriile Secției Istorice, Seria III, tom XV, 1929.

³⁰ D. Berciu, op. cit., p. 14.

³¹ Ioan Andrieșescu, *Arheologia și istoria veche a Dobrogei; extras din Dobrogea. Patru conferințe ale Universității libere. Așezăminte I. C. Brătianu, București, 1928*, p. 10.

³² D. Berciu, op. cit., p. 17.

³³ Ioan Andrieșescu, *Curs de preistorie generală, 1937-1938*, p. 179.

vorbește despre relații naturale, pașnice, care provoacă transformările.³⁴

Discuțiile despre epoca bronzului sunt extinse de Ioan Andrieșescu și asupra zonelor de la sud și răsărit de Carpați. Încă în 1915, el combate noțiunea de bronz ungar, prin descoperirea și analizarea pieselor de bronz de la Sinaia și Predeal. Cu această ocazie el consideră că lanțul Carpaților nu a fost o stavilă în calea circulației culturale³⁵, mai mult, piesele de la Sinaia și Predeal dovedesc o extindere spre est a bronzului denumit acum de Andrieșescu ungaro-transilvan.³⁶ Legat de această discuție, profesorul Andrieșescu va face mai târziu o apreciere de ordin geografic, reunind termenii de mai sus în noțiunea de epocă de bronz carpato-dunăreană, menționând din nou că munții nu pot constitui o stavilă pentru influențe culturale.³⁷

Pe parcursul cercetărilor sale, Ioan Andrieșescu poate fi comparat în anumite momente cu Vasile Pârvan. La fel cum Pârvan a acordat o importanță specială elementului scitic, Andrieșescu a accentuat aportul elementului tracic. Îndemnat de Vasile Pârvan, el a ținut în 1919 un curs cu tema *Răspândirea nord-vestică protoistorică a Tracilor*.³⁸ Va reveni în 1931, tot în cadrul comunicărilor ținute la Universitate, cu lucrarea *Răspândirea nord-vestică a Tracilor la începutul istoriei*.³⁹ În aceste lucrări tracii sunt analizați în conexiune cu celelalte vechi etnii din Europa centrală

---

³⁴ Idem, *Artele în timpurile preistorice la noi*, *Arta și Tehnica Grafică*, nr. 4-5, 1939, p. 18.

³⁵ Idem, *Asupra epocii de bronz din România. 1. Un depou de bronz de la Sinaia. 2. Obiectele de bronz de la Predeal*, *Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice*, București, 1916, p. 5.

³⁶ Ibidem, op. cit., p. 17.

³⁷ Ioan Andrieșescu, *Artele în timpurile preistorice la noi*, *Arta și Tehnica Grafică*, nr. 4-5, 1939, p. 19.

³⁸ Idem, *Câteva considerațiuni și îndemnuri de început cu privire la Istoria veche și științele ei ajutătoare. Cu o introducere despre Petru Râșcanu și Teohari Antonescu. O lecție de deschidere la Facultatea de Litere și Filosofie din Iași*, București, 1920.

³⁹ Idem, *Răspândirea nord-vestică a Tracilor la începutul istoriei*, Închinare lui Nicolae Iorga, Cluj, 1931.

și sud-estică: celti, germani și illiri.⁴⁰ La acea vreme, Andrieșescu atribuia în mod eronat tracilor civilizația lusaciană din zona de graniță polono-germană. Cercetările ulterioare au atribuit însă illirilor această civilizație.⁴¹

Legat de sciți, Andrieșescu nu le-a acordat importanță pe care le-a acordat-o Vasile Pârvan. Considerând pe sciți element trecător, iar pe traci element băștinaș, intenționa, mai ales după ce săpase în 1931 mormântul princiar de la Agighiol, să studieze problema sciților în întreg spațiul sud-est-european. Nu a reușit însă să publice decât o serie de planșe, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale din 1937, pe care o înființase.⁴²

Preocupările profesorului Ioan Andrieșescu ating așadar probleme importante ale începuturilor studierii preistoriei la noi în țară. De asemenea, aceste probleme sunt studiate unitar, în cadrul spațiului sud-estic european, fiind corelate cu interpretările cercetătorilor străini. În acest fel, debutează arheologia preistorică românească, la care Andrieșescu aduce o contribuție de marcă, alături de alte nume importante.

Ioan Andrieșescu: lista lucrărilor cu caracter arheologic

1. *Contribuție la „Dacia înainte de Romani”*, Iași, 1912, VIII +124 pp. + 8 pl. +1 harta.
2. *Cea mai veche noțiune despre Dacia. Revista Istorică, 1915*
3. *Asupra epocii de bronz din România. 1. Un depou de bronz la Sinaia. 2. Obiectele de bronz de la Predeal.*, Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, 1915 și extras, București 1916, 18 pp., +26 fig.; în limba română cu un rezumat în limba franceză (pp.16.18)

---

⁴⁰ Ibidem, op. cit., p. 1.

⁴¹ Dumitru Berciu, op. cit., p. 23.

⁴² Dumitru Berciu, op. cit., p. 26.

4. *Obiecte preistorice din colecțiunea Prefecturii de Durostor*, Anuarul Comisiunii Monumentelor Istorice, 1915, București, 1916, pp. 187-190
5. *Câteva considerațiuni și îndemnuri de început cu privire la Istoria veche și științele ei ajutătoare. Cu o introducere de Petru Rășcanu și Teohari Antonescu. O lecție de deschidere la Facultatea de Litere și Filosofie din Iași*, București, 1920, 48 p.
6. *Din preistoria Olteniei (fragment de început). Omagiul „N. Iorga”*, Craiova, 1921; și extras.
7. *Piscul Crasani. Descoperirile arheologice din vara anului 1923*, ARMSI, S.III, t. III, București, 1924, 111 pp. +288 fig. +3 pl.
8. *Les fouilles de Sultana. Dacia*, I, 1924, pp. 51-107.
9. *De la preistorie la Evul Mediu. Părerii îndrumătoare și fapte arheologice și istorice*, București, 1924, I + 97 pp. + 6 fig.
10. *Considerațiuni asupra tezaurului de la Valci-Tran*, ARMSI, S.III, t. V, 1925, 42 pp + 1 pl.; cu un rezumat în limba franceză.
11. *Nouvelles contributions sur l'age du bronze en Roumanie. Le depot de Drajna-de-Jos, et l'epée de Bucium*, Dacia, II, 1925, p. 345-384.
12. *Rumanien (1920-1926). Vorgeschichtliches Jahrbuch*, III, pp. 212-217.
13. *Arheologia și Istoria veche a Dobrogei*; extras din *Dobrogea. Patru conferințe ale Universității libere*, Așezămintele I. C. Brătianu, București, 1928.
14. *Câteva considerațiuni asupra unor străvechi elemente de credința religioasă în Dacia timpurilor preistorice*, în „Omagiu lui Ramiro Ortiz”, București, 1929, pp. 13-18.
15. *Des survivances paleolitiques dans le milieu neolitique de la Dacie*, Academie Roumaine, Bull. De la Sect. Ist., t. XV, București, 1929, 8 p. + V pl.
16. *Die letzten Ausgrabungen in Rumanien und ihre Bedeutung für die Vorgeschichte Südosteuropas. Bericht über die Jahrhundertfeier des archaologischen Instituts*, Berlin, 1930, pp. 294-297
17. *Răspândirea nord-vestică a Tracilor la începutul istoriei. „Închinare lui Nicolae Iorga”*, Cluj, 1931, pp. 1-11.

18. *Un cuvânt despre săpăturile arheologice și despre muzee în legătură cu săpăturile arheologice din Vlasca și Muzeul județean de la Giurgiu.*, Buletinul Muzeului Județului Vlasca „Teohari Antonescu”, I, București, 1935, p. III-VII.
19. *Cercetări și descoperiri arheologice în Bucovina. Cronica Numismatica și Arheologica*, XII, 1936, pp. 161-173.
20. *Quelques mots d'introduction, de souvenir et d'hommage*, Revista de Preistorie și Antichități Naționale, I, 1937, pp. 3-9.
21. *Alexandre Odobescu et le X-eme Congrès d'Anthropologie et d'Archéologie préhistoriques*, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale, I, 1937, pp. 11-15.
22. *En souvenir d'Alexandre Donici*, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale, I, 1937, p. 39-45
23. *Artele în timpurile preistorice la noi*, în *Arta și Tehnica Grafică*, nr. 4-5, 1938; și extras, București, 1939, adăugându-se un rezumat în limba franceză.
24. *Un reprezentant tipic al studiilor de preistorie și Antichități Naționale: Camille Julian*, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale, vol. II-IV, 1940, pp. 9-37
25. *În amintirea lui Ioachim Miloia*, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale, vol. II-IV, 1940, pp. 137-140.
26. *„Bunicul” Preistoriei*, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale, II-IV, 1940, pp. 142-148.
27. *Wilhelm Dorpfeld (1853-1940)*, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale, II-IV, 1940, pp. 149-155.
28. *Dezgroparea unor orașe ale Regatului Bosporan*, în Revista de Preistorie și Antichități Naționale, II-IV, 1940, pp. 148-149.

PROFESORUL ION ANDRIEȘESCU 2 Mai 1888 – 17 Decembrie 1944

O soartă vitregă a răpit în zorii zilei de 17 Decembrie 1944, prea timpuriu, pe Profesorul Ioan Andrieșescu, din mijlocul unei activități rodnice și folositoare pentru neam și țară. Originar din colțul de Nord al Moldovei, care i-a imprimat trăsăturile fizice și sufletești, caracteristice populației de acolo, I. Andrieșescu născut la Dorohoi la 2 Mai 1888, s'a dedicat după studii universitare temeinice făcute la Iași, problemelor de preistorie ale țării noastre, și a reușit să ajungă, alături de Profesorul Vasile Pârvan, ctitorul științei preistorice la noi. Iscusit mânător al condeiului, Ion Andrieșescu, care publică încă din 1908 diferite articole sub diverse pseudonime și își ia, în 1912, doctoratul la Iași cu teza intitulată «Contribuții la Dacia înainte de Romani», și-a propus să trateze materialul neolitic din țara noastră în legătură cu cel din Sud-Estul Europei. Delegat șef-asistent la Muzeul Național de Antichități din București la 1 Octombrie 1915, Ion Andrieșescu ajunge conservator de Muzeu la 1 Aprilie 1916. După suplینirea catedrei de Istorie Antică la Iași, după războiul mondial în care și-a făcut datoria față de neam și țară, Ion Andrieșescu trece, la 1 Decembrie 1920, examenul de docent la Facultatea de Litere din București și, ca șef al Secțiunii Preistorice al Muzeului Național de Antichități, intră în rândurile colaboratorilor de seamă ai lui Vasile Pârvan.

La 1 Noembrie 1926 ajunge Ion Andrieșescu conferențiar pentru Arheologia Preistorică, iar, la 15 Iulie 1927, conferința este ridicată la rangul de catedră, al cărei titular devine Ion Andrieșescu. Studiile sale de preistorie întinse peste întreaga țară și dincolo de hotarele țării noastre, l-au recomandat și pentru conducerea Muzeului Național de Antichități, pe care o deține, după moartea Profesorului Vasile Pârvan, până în 1935. În această

calitate Ion Andrieșescu s'a probat ca distins membru activ al Comisiunii Monumentelor Istorice, în care și-a făcut datoria cu aceeași conștiinciozitate care îl caracterizează atât în viața sa publică, cât și în cea particulară.

Un bun român, excelent profesor și un distins om de știință, Ion Andrieșescu lasă un gol greu de înlocuit în societatea noastră românească, Comisiunea Monumentelor Istorice aduce memoriei Profesorului Ion Andrieșescu un pios omagiu de eternă recunoștință.

Prof. TEOFIL SAUCIUC-SĂVEANU

